

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 266.896 van 3 juni 2026
in de zaak A. 248.184/VII-43.258**

In zake: M.K.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Oriane Todts
kantoor houdend te 1060 Brussel
Henri Jasparlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd
door de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ine De Cneudt
kantoor houdend te 3054 Vaalbeek (Oud-Heverlee)
Onze-Lieve-Vrouwstraat 6
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 22 mei 2026, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 19 mei 2026 waarbij wordt beslist verzoeker te beschouwen als ouder dan 18 jaar en dat hij geen voogd zal krijgen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De beschikking van 22 mei 2026 stelt de procedurekalender vast.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 mei 2026, om 14.30 uur.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Oriane Todts, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Ruben Moonen, die *loco* advocaat Ine De Cneudt verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt België binnen en hij wordt op 6 mei 2026 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling aangemeld door de dienst Vreemdelingenzaken bij de dienst Voogdij. Hij heeft verklaard van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 5 maart 2009, na eerst te hebben verklaard geboren te zijn in 2005. De dienst Vreemdelingenzaken uit twijfel over verzoekers voorgehouden leeftijd.

Op 7 mei 2026 deelt de dienst Vreemdelingenzaken de dienst Voogdij mee dat verzoeker reeds internationale bescherming heeft gevraagd in Frankrijk, waarbij hij heeft verklaard geboren te zijn op 1 januari 2002.

Eveneens op 7 mei 2026 heeft verzoeker een onderhoud met de dienst Voogdij. Verzoeker verklaart zich schriftelijk akkoord met de uitvoering van een medisch onderzoek om zijn leeftijd te bepalen.

In het Algemeen Ziekenhuis Sint-Jan Brugge-Oostende AV, campus Brugge ondergaat verzoeker op 13 mei 2026 een medisch onderzoek om na te gaan of hij al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. De arts besluit dat verzoeker “ouder [is] dan 18 jaar, vermoedelijk 23,69 jaar, met een standaarddeviatie van 1,82 jaar”.

Op 19 mei 2026 beslist de dienst Voogdij verzoeker te beschouwen als ouder dan 18 jaar en dat hij geen voogd zal krijgen. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 5, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

5. Verzoeker zet de voorgehouden “uiterst dringende noodzakelijkheid en moeilijk te herstellen ernstig nadeel” als volgt uiteen:

“1. Onwettige plaatsing van een NBMV in een gesloten centrum

Artikel 74/19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt uitdrukkelijk:

‘De niet-begeleide minderjarigen mogen niet worden vastgehouden op plaatsen in de zin van artikel 74/8, § 2’

Verzoeker verblijft thans in het gesloten centrum van Brugge, dat een opsluitingsplaats is in de zin van artikel 74/8, § 2 van dezelfde wet. Indien verzoeker effectief minderjarig is – *quod demonstrandum* in het kader van de middelen ten gronde – dan is zijn opsluiting per definitie onwettig en in strijd met het Belgische recht, met artikel 37, b) van het Verdrag inzake de rechten van het kind en met artikel 5 van het EVRM. Elke bijkomende dag van onwettige opsluiting vormt een onherstelbare schade die niet achteraf kan worden gecompenseerd.

2. De nakende overdrachtsbeslissing naar Frankrijk

Eiser is momenteel vastgehouden met om de verantwoordelijk lidstaat te bepalen [...]. Hij heeft inderdaad reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend in Frankrijk.

Indien de eiser effectief erkent als minderjarig, heeft dit als gevolg dat, conform artikel 8, §4 van de Dublin verordening, de Belgische asielinstanties verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Krachtens artikel 25, lid 1, van de verordening (EU) nr. 604/2013 (Dublin III) beschikt de aangezochte lidstaat – *in casu* Frankrijk – over een termijn van twee weken om te antwoorden op een verzoek tot terugname dat via een *Eurodac*-treffer wordt ingediend. Bij gebreke van antwoord binnen die termijn wordt het verzoek geacht te zijn aanvaard. Gelet op het feit dat verzoeker eerder in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en aldaar in het systeem geregistreerd staat, is een dergelijk terugnameverzoek thans reeds ingediend of kan dit op elk ogenblik worden ingediend.

Dit betekent dat de beslissing tot overdracht (bijlage 26*quater*) op zijn vroegst kan worden genomen zodra de Franse autoriteiten hebben geantwoord of de termijn van twee weken is verstreken. In de praktijk kan de overdrachtsbeslissing aldus op elk ogenblik worden genomen.

Verzoeker heeft op 2 mei 2026 reeds een eerste bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen. Wanneer de overdrachtsbeslissing (bijlage 26*quater*) wordt betekend, zal dit bijgevolg voor hem een tweede verwijderingsmaatregel uitmaken in de zin van artikel 39/57, § 1 van de wet van 15 december 1980.

Krachtens artikel 39/57, § 1, tweede alinea van die wet geldt voor een tweede verwijderingsmaatregel een verkorte beroepstermijn van slechts vijf (niet open)dagen voor het indienen van een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dit betekent dat wanneer de overdrachtsbeslissing zal worden betekend, zal verzoeker slechts vijf dagen hebben om:

- Een geldig verzoekschrift bij de Raad van State in te dienen om de beslissing van de Dienst Voogdij te betwisten;
- En daarna, zijn rechten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten gelden ten aanzien van de overdrachtsbeslissing.

Indien hij geen beroep indient tegen de beslissing van de Dienst Voogdij, zal het feit dat hij minderjarig is, niet in aanmerking worden genomen door de RvV. De RvV heeft nog recent bevestigd in een arrest nr. 345 050 van 20 april 2026 [...] dat hij niet bevoegd is om uitspraak te doen over de leeftijdsbeslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker kan zijn minderjarigheid bijgevolg enkel nuttig aanvoeren voor uw Raad. Zodra de overdrachtsbeslissing er is, zal het voor verzoeker onmogelijk

zijn om, binnen de vijfdagentermijn die hem rest voor zijn verweer bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, eveneens tijdig en zinvol een verzoekschrift bij de Raad van State in te dienen én te laten behandelen.

Dit betekent dat de schorsing van de beslissing van de Dienst Voogdij thans, vóór de overdrachtsbeslissing, moet worden verkregen. Wordt dit verzoekschrift afgewacht tot na de betekening van de overdrachtsbeslissing, dan is het voor verzoeker zinloos: de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal binnen de vijf dagen moeten uitspreken over de overdracht, en de Raad van State zal tegelijkertijd worden gevat maar zal niet de tijd hebben om zinvol tussen te komen.

3. Ernstige en moeilijk te herstellen schade aan de asielprocedure, ongeacht de Dublinprocedure

Zelfs indien verzoeker uiteindelijk niet het voorwerp zou zijn van een effectieve overdracht naar Frankrijk, lijdt hij door de bestreden beslissing een ernstige en onherstelbare schade, en dit om twee afzonderlijke en cumulatieve redenen.

a) Afwezigheid van een voogd

Krachtens artikel 8, § 1 van Hoofdstuk 6 van de Programmawet van 24 december 2002 heeft elke NBMV recht op de bijstand van een voogd. Tot de taken van de voogd, vastgelegd in de artikelen 6 tot 13 van datzelfde hoofdstuk, behoren: het instellen van beroepsprocedures in het belang van de minderjarige, hem begeleiden tijdens zijn verblijf en in het bijzonder hem begeleiden tijdens zijn gehoor bij het CGVS, zijn scholing en gezondheid verzekeren, en duurzame oplossingen zoeken. Als gevolg van de bestreden beslissing zal geen voogd worden aangesteld. Verzoeker zal bijgevolg niet worden bijgestaan door een voogd tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, noch worden gehoord door de gespecialiseerde NBMV-eenheid van dat Commissariaat. Deze procedurele tekortkomingen kunnen achteraf niet worden hersteld: de beslissing van het CGVS zal worden genomen zonder de beschermende aanwezigheid van een voogd, en de gevolgen daarvan zijn definitief.

b) Negatieve perceptie van de geloofwaardigheid door het CGVS

De meerderjarigverklaring door de Dienst Voogdij heeft een onvermijdelijke impact op de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoeker door het CGVS. Het administratief dossier zal vermelden dat verzoeker aanvankelijk een geboortjaar van 2005 opgaf, dat hij in Frankrijk een asielaanvraag indiende als meerderjarige, en dat de chronologie van zijn reis door de Dienst Voogdij als niet-overtuigend werd beoordeeld. Al deze elementen zullen onvermijdelijk worden weerspiegeld in het dossier dat aan het CGVS wordt overgemaakt, en zullen een schaduw van ongeloofwaardigheid werpen op de gehele asielprocedure van verzoeker, nog vóór zijn gehoor heeft plaatsgevonden.

Deze gecombineerde schade is ernstig, moeilijk te herstellen en volledig los te denken van het verloop van de Dublinprocedure. Zij rechtvaardigt de schorsing van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een

strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2277/1, 13).

7. Uit het dossier van de zaak blijkt dat in hoofde van verzoeker op 2 mei 2026 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en op 4 mei 2026 een beslissing houdende vasthouding in een welbepaalde plaats werden genomen. Verzoekers vasthouding is derhalve geen gevolg van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, die slechts op 19 mei 2026 werd genomen. De bestreden beslissing houdt geen beslissing tot vasthouding in, noch maakt een gebeurlijke schorsing ervan op zich een einde aan die vasthouding.

In de mate dat verzoeker verwijst naar een “nakende overdracht[...] naar Frankrijk”, blijkt uit het onderzoek van de zaak, ook ter terechtzitting, dat nog geen beslissing in die zin is genomen of zelfs maar werd aangekondigd. Het voorgehouden gevolg van dergelijke beslissing en het verloop van een gebeurlijke beroepsprocedure zijn dan ook louter hypothetisch. Opnieuw gaat het hierbij niet om gevolgen van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing maar van een afzonderlijke (in de toekomst te nemen) beslissing.

Dat verzoeker ten gevolge van de bestreden beslissing niet het recht heeft te worden bijgestaan door een voogd tijdens zijn verhoor bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch zal worden gehoord door “de gespecialiseerde NBMV-eenheid” van het commissariaat-generaal, is inherent aan de leeftijdsbeslissing en verantwoordt op zich niet de uiterst dringende noodzakelijkheid.

In de mate dat de bestreden leeftijdsbeslissing volgens verzoeker een onvermijdelijke impact zal hebben op de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, gaat het opnieuw om een hypothese. De

bestreden beslissing vormt overigens slechts een leeftijdsschatting doch geen leeftijdsbepaling.

8. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker de uiterst dringende noodzakelijkheid niet aantoont.

Conclusie

9. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 5, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 154 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op drie juni tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Bryan Geerts

Carlo Adams